

poštujući savez izazivaju probleme. Tako je Izrael izgubio zemlju obećanu praocima, u koju ih je Bog uveo nakon egipatskog progonstva. Nema više kralja, kome je Bog obećao vječno prijestolje, nema više slobode. Sve je to izgubljeno jer je zaboravljen i izigran savez s Bogom. Priklonilo se idolopoklonstvu, sklapani su se politički savezi s poganskim narodima, oholo se govorilo: „Svojom sam moći i snagom svojih ruku sebi namakao ovo bogatstvo.“ Izrael je bez zemlje, bez kralja, bez prijestolnice, bez hrama i nije više narod. U takvim okolnostima Bog preko proroka naviješta radosnu vijest, obećava spasenje. "Kako puća po gorama noge glasonoše radosti", a sadržaj radosne vijesti je: „Bog tvoj kraljuje!“ Početak poslanice Hbrejima i proslav Ivanovog Evanđelja pomaže nam razumjeti smisao utjelovljenja. Krist je cilj i smisao povijesti. Proroci su kroz povijest bili Božji glasnici, govorio je po prorocima. Predviđali su da će doći Spasitelj, ali tek kada se to dogodilo svemir i povijest, prostor i vrijeme, stvari i čovjek i sva bića dobivaju smisao. "Više puća i na više načina Bog nekoć govoraše ocima u prorocima, konačno, u ove dane, progovori u Sinu." Tako sva proroštva i žrtve postaju stvarnost. Bog više nije nevidljiv, strog i pomalo imaginaran autoritet, nego simpatično, tek rođeno i vrlo prihvatljivo dijete. Ali božansko sinovstvo ne postiže se jednom zauvijek. Ostvaruje se postupno, aktivnim životom, stalnim odlaskom u Betlehem. Novo doba, nova era počinje rođenjem Gospodnjim. Mjesto rođenja nije kraljevska palača, raskošna vila, nego skromna pastirska štala. Pastiri, u ono doba najniži sloj društva, prvi doznaju za rođenje Isusa. To sugerira i način na koji treba doživjeti božićnu radost. Skromno i ponizno, svjesni da nismo zaslužni za

Kristov dolazak. On sam pokazuje skromnost i poniznost rođenjem bez kraljevskih obilježja, povijen u grubu tkaninu i položen u jaslje na sijeno. Ali ta skromnost ne umanjuje značaj i važnost Njegovog dolaska među ljude. Dijete nam se rodilo, Sin nam je darovan i naš život ima smisao. Bog nas traži, dolazi k nama i to mora probuditi osjećaj optimizma, radosti i sigurnosti. Ali i čovjek se mora pokrenuti. Tko je zemlju učinio svojim konačnim boravištem, ne osjeća potrebu ići u Betlehem i pokloniti se Bogu koji je postao čovjekom, ne čeka novi Jeruzalem i gasi se u prolaznosti. Prihvatiti nametnuto beznađe i nesigurnosti znači ugaziti betlehemske svjetlo, znači prihvatiti medijski mrak, prihvatiti umjetno svjetlo, koje po potrebi pale tvorci tog mraka. Zato treba ići u Betlehem i doživjeti blizinu i toplinu Riječi i prihvatiti neograničenu i bezuvjetnu ljubav Djeteta koje se rodilo. Prema Riječi koja je postala čovjekom Bog je postao vidljiv, dostupan i dodirljiv. Svemir i povijest, prostor i vrijeme, stvari i čovjek i sva bića dobivaju smisao. Onima koji ga prihvate „dade moć da postanu djeca Božja“. Ali božansko sinovstvo ne postiže se jednom zauvijek. Ostvaruje se postupno, aktivnim sakramentalnim životom, molitvom, djelima ljubavi i stalnim odlaskom u Betlehem gdje se možemo ponizno i skromno pokloniti Djetetu, odnosno bližnjem i potrebitom. Pritišću nas mnogi problemi i kao pojedince i kao Narod. Prihvatimo temeljne božićne odrednice – radost, vjeru i nadu i djelatno se uključimo u spas naših obitelji i Naroda. Već na biralistima slijedeće nedjelje to možemo učiniti, ako biramo osobu koja će čuvati i promicati naše nacionalne i vjerske vrijednosti. Dosta je bilo nevjernika i agnostika koji nas ne cijene, ne poštuju i sramote po

Božić

Iz 52, 7-10
Ps 98 (97)
Heb 1, 1-6
Iv 1, 1-18

Blagdanska misao

I Riječ tijelom postade

Bog, naš Stvoritelj i Spasitelj, Kralj svega svijeta rodio se štali. Već nas svojim rođenjem uči poniznosti i skromnosti. Vremena kada se branilo slaviti Božić su prošla. Suvremeni ateistički, agnostički, potrošački svijet i dalje nastoji pokvariti Božić. Počinje se sa „slavljem“ početkom prosinaca, a adventski duh je jedino potrošački duh. Vjernički naglasak Adventa kroz zornice, molitvu, pokoru, dodatno duhovno promišljanje uporno se i sustavno zanemaruje i niječe. Vjernicima i svim ljudima dobre volje Božić je blagdan djece i djetinjstva, obitelji i naroda, ali poglavito blagdan svjetlosti i mira, vjere i slobode, nade i pravde, blagdan objave Boga našega, razdjelnica povijesti, početak nove ere, početak novog računanja vremena, stvarno i simbolično. Izravna posljedica dolaska Boga na svijet, Njegovog utjelovljenja jest da postajemo djeca Božja. To je događaj koji od nas traži poniznost i skromnost. Kada Bog izabere postati jedan od nas, kada se to dogodi u skromnoj štali, kada se položi u jaslje, treba mnogo bahatosti i sebičnosti za prigovarjanje. Bog ulazi u našu povijest, postaje čovjekom, postaje naš brat. To obvezuje! Ali Njegov ulazak u našu povijest ne znači ništa, ako ne uđe i u naša srca i umove, jer samo tako postajemo dionicima Njegovog božanske naravi, dobivamo mogućnost postati djeca Božja. Moderno je govoriti da nam je netko ili nešto ukrado Božić, ali istina je da Božić možemo ukrasti samo mi, sami sebi u svojoj neskromnosti i sebičnosti. Ako nam se to dogodi za nas Dijete nije rođeno i izostala je izravna posljedica dolaska Boga na svijet, da po Njegovom utjelovljenju postajemo djeca Božja.

Izrael je izabrani narod postao sklopivši savez s Bogom. Kao i svaki drugi sporazum u kojem su predviđene obveze i povlastice. Dok su poštivali savez sve ja bili dobro, ali ne